

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

תפקידנו, דהיינו לעמוד בנסיגות, ולבחור בטוב בעשיית רצון ה'. כי חוץ מזה הכל הכל הבל הבל (קהל"א, ב), והחי יתן אל לבו. ואשרי הקולט הדברים הפשוטים האלה, אשר ההעלם והיסח הדעת (הרבה מרצון) מצוי בהם, ואשר דבר זה הוא יסוד היסודות של התנהגות האדם כל ימי חייו, ומשפיע ביותר על טיב המעשים ועל איכותם. ודא קני מה לחסר, ודא חסר מה קני. וכמבואר בדברי רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן ח"א סי' נד) שצריך לשמור מאד את הזכרון שלא יפול לשכחה, דהיינו לזכור תמיד בעלמא דאתי, וכך ראוי להיות מנהג היהודי שתיכף בבוקר בהקיצו משנתו, מיד כשיפתח את עיניו קודם שיעשה שום דבר יזכיר את עצמו תיכף בעלמא דאתי.

בברכת התורה וכטו"ם
שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

אפרים ומנשה כראובן ושמעון

עיקר קריעת ים סוף היה ע"י התפילה בבחי' דין של הבעל כח בחי' אתה פוררת בעוך ים כ"ש שם בהתורה הנ"ל כי יוסף ע"י שעמד בנסיגון זכה להיות בעל כח גדול עד שזכה לבחי' הנ"ל שהוא בחי' קריעת ים סוף שהיה בזכותו. וע"כ זכה יוסף שיהיה נעשה ממנו שני שבטים כמו שכתוב אפרים ומנשה כראובן ושמעון וכו'. כי היצו"ר רצה להתגבר על יוסף בזאת התאווה עד שלא יהיה נמנה במנין השבטים ח"ו כשרז"ל שנודמן לו דמות דיוקנו של אביו א"ל עתידין השבטים וכו' ויוסף בגודל כחו התגבר על היצו"ר ואז לא די שלא נחסר ממנין השבטים אף גם זכה להוציא מהסטרא אחרא קדושות הרבה עד שזכה לקדושה כפולה שהיא הבכורה שהיא פי שנים שנתחלק שבטו לשני שבטים שזה זכה ע"י שהכניע הסט"א עד שהוציא ממנה בחי' כפל כי בזכותו יצאו ממצרים ברכוש גדול ובתוספת גרים הרבה שזהו בחי' שהוציאו מהסט"א עצמות חיותה שזהו בחי' כפל ועי"ז זכה שגם שבטו נכפל לשנים וכו'.

(ליקוטי הלכות חשן משפט הלכות גיבה הלכה ד אות ד)
מדרש
ויקרא לבנו ליוסף למה לא קרא לא לראובן ולא ליהודה וראובן הוא הבכור ויהודה הוא המלך והניחן וקרא ליוסף למה כן בשביל שהיה סיפק בידו לעשות לפיכך ויקרא לבנו ליוסף ולפי שהשעה מסורה לו אל נא תקברני במצרים בשבילך ירדתי למצרים בשבילך אמרת אמותה הפעם ועשית עמדי חסד ואמת וכי יש חסד של שקר שהוא אמר חסד ואמת למה כן משל הדיוט אומר מית בריה דרחמך טעון מת רחמך פרוק אמר לו אם תעשה לי חסד לאחר מיתתי הוא חסד של אמת אל נא תקברני במצרים למה שסופה של ארץ מצרים ללקות בכנים ויהיו מרחשות בתוך גופי לפיכך אל נא תקברני במצרים.

(בראשית רבה צו, ה)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר ויחי לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"ויחי יעקב... ויהי ימי יעקב שני חייו קמ"ז שנה, ויקרבו ימי ישראל למות" (בראשית מז, כח-ט).
ופירש הרמב"ן ז"ל שענינו כי הרגיש בעצמו אפיסת הכוחות, ויתרון החולשה, ואינו חולה, אבל ידע כי לא יאריך ימים, וכן ויקרבו ימי דוד למות (מ"ב, א, ב, ג), ושם נאמר אנכי הולך בדרך כל הארץ (שם ב), כי ידע בנפשו כן, ע"כ. הנה כי כן, ידוע ומפורסם שהנשמות טרם ירידתם לעולם השפל הוא העולם הזה עם כל תענוגיו ועם כל מכאוביו, מתענגות על ה' ונהנות מזיו שכינתו, כל נשמה ונשמה לפי ענינה, ובשום פנים ואופן שום נשמה לא רוצה לעזוב את מקומה הכל כך רוחני ולרדת בעולם המגושם והמסוכן, מלא תועבות וגועל ועוולות וסבל, והיא מתחננת להשאר שם ולא לרדת לעוה"ז, אבל אחרי שבעל כורחה הגיעה לעוה"ז, ולאט לאט מתרגלת בו, ומתיישבת בו, ומשתרשת בו, והגוף שותפה, נהנה מאד מאכילה ושתיה ושאר תענוגות הגוף, האדם בשום פנים ואופן לא רוצה לעזוב את העוה"ז, והוא יעשה ככל יכולתו להשאר בעוה"ז עוד ועוד ככל שיוכל, וגם הנשמה מסיבותיה היא, ומפחד הבאות רוצה כן ושותפה עם רצון הגוף לעשות הכל להשאר כאן. אבל האדם באשר הוא סך הכל בשר ודם, וסוף אדם למות (כרכות יז, ע"ב

בַּא שְׁבֵט בַּא מְנוּחָה
כִּי יֵשׁ שְׁנֵי תְּשׁוּבוֹת. אַחַת, יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁעוֹשִׁין מִשָּׂא וּמִתֵּן וְהוֹלְכִין בְּהַכְּלֵי עוֹלָם הַנֶּה. וּבְאִמְצָעוֹת נּוֹפֵל לֹו הֶרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה, וְאַחֲרֵי כֵךְ חוֹזֵר לְמִקוֹמוֹ הֶרְאֵשׁוֹן. וְנֶהוּ בְּחִינּוֹת (יְחֻזְקָא א):
"תְּחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב", שְׂאִין לֹו נִחָא, כִּי פִעֵם טָמֵא וּפִעֵם טָהוֹר, בְּשֵׁר וּפְסוּל, אֲסוּר וּמְתָר, וְנֶהוּ בְּחִינּוֹת שִׁשֶּׁת יָמֵי חוּל. אֲכַל תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה הוּא בְּחִינּוֹת שִׁשֶּׁת, שְׁיֵשׁ לֹו נִחָא. כִּי בַּא שְׁבֵט בַּא מְנוּחָה (רש"י בראשית ב' פסוק ב'). שְׁיֵשׁ לֹו מְנוּחָה מִכָּל וְכָל, וְנִדְחָה הֶרַע לְנִמְרֵי.
(ליקו"מ עמ')

בדלית ברירה צריך להכין את עצמו למעבר ליום המות ולקבר, ולעולם שלאחר הפרידה מעוה"ז, ומכיון שהמעבר הוא מתסכל, והרצון לכך הוא אפסי, והדבר היה יכול להגיע להשתבשות הדעת ולטירוף המוחין, ע"כ מן השמים מרגילים את האדם לחשוב על כך, ולהרגיש בכך, עד שהוא מתרצה בעצמו, וזה נעשה ע"י מכאובים ומחלות שונות המתישות את האדם עד שהוא בעצמו מעדיף את הסוף, או ע"י חולשת הגוף ואפיסת הכוחות, כדברי הרמב"ן ז"ל, עד שהוא מבין שזהו זה. והנה האדם אפילו יחיה אלף שנה, סוף כל סוף, הזמן רץ, ובסוף הזמן, ירגיש שימיו ושנותיו עברו בחטף, ונכאלו) לא היה זמן כלל, וכמו כל בר דעת חש ורואה במציאות, ויהי ערב ויהי בוקר, ושוב ויהי ערב ויהי בוקר, ושוב תחילת השבוע וסוף השבוע ושוב.. ושוב.. וכך חולפת השנה, ועוד שנה.. ועוד שנה.. וזה בחי' "ויחי יעקב... ויהי ימי יעקב שני חייו קמ"ז שנה" (לכאורה זמן רב ונכבד מאד, אבל הנה) "ויקרבו ימי ישראל למות". כי ימינו כצל עובר (ע' דה"א א, כטיטו. ותהלים קמ"ד). והנה כמה שהאדם יותר חכם וצדיק וחסיד, חי את חייו בידיעה הברורה הזאת, שהזמן קצר והמלאכה מרובה (אבות פ"ב, מט"ו), והאי עלמא כבי הילולא דמיא חטוף ואכול (ערובין נד), היינו שצריכים לנצל היטב היטב הזמן המועט העומד לרשותינו, כדי לעשות את

הדעות את עצמותי מזה

וזהו בחי' מה שהזהיר יוסף הצדיק את אחיו פקד יפקד אלקים אתכם והעליתם את עצמותי מזה אתכם וכו' וכן עשו כ"ש ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע כו' לאמר פקד יפקד וכו' ואיתא בזוהר הקדוש שעיקר הגאולה היה על ידי עצמות יוסף שלקחם משה והתקשר אליהם, היינו כנ"ל זהו בחי' עוצם הפלגת מעלת קברי הצדיקים שמועיל להאדם מאד לתקון נפשו להוציא אותו מגלותו הכבד דהיינו גלות הנפש שהוא עיקר הגלות שהוא בחי' גלות מצרים שכולל כל הגליות בבחי' ויקח משה את עצמות יוסף עמו שעיקר גאולת מצרים הי' ע"י עצמו תיוסף שלקחם לקברם בא"י כי ארונו של יוסף שנשא בעת יציאת מצרים זהו בחי' קבר הצדיק שע"ז הי' עיקר גאולתם.

(ליקו"ה חו"מ הל' חובל בחבירו ה"ג אות יג)

ואחר שבירך את מנשה ואפרים. שהם כלל הדעת כנ"ל. אח"כ קיבץ את בניו לברכם כולם להמשיך ולהאיר הדעת בכולם. ומחמת שראה כל מטתו שלימה וכולם צדיקים קדושים ויודעים את הש"י וראויים לקבל הדעת הקדוש כראוי ע"כ חשב לגלות את הקץ. כי באמת כל קץ הגאולה יהי' ע"י הדעת הזוהר כשיאיר בעולם בשלימות כי זה עיקר תכלית הגאולה להכיר ולידע אותו ית' כ"ש כי כולם ידעו אותו וכו' וכתוב כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' וכו'. אבל תיכף כשחשב לגלות את הקץ נסתלקה הימנו שכינה כי עדיין לא הגיע העת לגלות. וזה בחי' סיג לחכמה שתיקה הנ"ל שזה עיקר קיום הדעת כנוכח לעיל כי זה הדעת עמוק מאד עמוק עמוק מי ימצאנו וכל מה שעוסקין להמשיך ולהאיר הדעת הזוהר צריכין בכל פעם לשתוק כדי שלא ליכנסו בקשיות ותירוצים שהם למעלה מהזמן וכו'. וע"כ עיקר הדעת הנ"ל הוא לחזק את הכל באמונה שלימה להאיר הדעת בכל החפצים באמת שידעו ויבינו שראוי להאמין בהאמת (וכמבואר מזה הרבה בדברינו ע"ש). וע"כ עיקר קיום הדעת הוא ע"י שתיקה כנ"ל וע"כ אפי' יעקב אבינו שזכה לדעת כזה להאיר בבניו אעפ"כ תיכף כשרצה להגיע הסוף והקץ, כי רצה להאיר הדעת כ"כ עד שיתגלה קץ הגאולה תיכף נסתלקה הימנו שכינה. כי א"א לגלות הדעת בפעם אחד רק צריכין לשתוק בכל פעם שזה עיקר קיום הדעת בחי' סיג לתורה, בחינת סיג לחכמה שתיקה וכנ"ל.

(ליקו"ה חו"מ הל' חלוקת שותפות ה"ה אות יח)

יריב בן מניה
חזרה בתשובה שלמה

המשך הארות על מאמר "עתיקא טמיר וסתים" (בסימן בא)

כי גם שלמה המלך החכם מכל אדם לא זכה לכל שפע החכמה שזכה כ"א ע"י תפילה כמבואר בס' מלכים וכמ"ש חז"ל (סו נדה) מה יעשה אדם ויחכם יבקש רחמים ממי שהחכמה שלו, שזה בחי' ברכת אתה חונן שתיקנו עבור כלל ישראל כקטן כגדול כ"א לפי מדרגתו והשגתו. כי גם עצם השגת אלקות הוא לכל אחד לפי מדרגתו, וכאיתא בזוה"ק (וירא דף ק"ג): נודע בשערים בעלה, דא קב"ה ראינו יתרע ואתדבק לפום מה דמשער בליביה כל חד כמה דיכול לאדבקא ברוחא דחכמתא, ולפום מה דמשער בליביה הכי יתודע בליביה עיי"ש וכמ"ש"א דוד המלך (תהלים קלה) כי אני ידעתי כי גדול ה' ואדוננו מכל אלקים וכמבואר בשיחות הר"ן (אות א) שדוד המלך ע"ה אמר כי אני ידעתי, אני ידעתי דווקא, כי גדולת הבורא יתברך א"א לומר לחבירו ואפי' לעצמו א"א לספר מיום ליום מה שמזיח ומתנוצץ לו באותו היום עיי"ש. והתלהבות הלב נולד מחמת תנועת השכל וכו' נמצא ע"י שפע אלקי וכו' עיי"ש המהירות שלהבת הלב עולה תמיד מאליה.

תיקון הכללי

וכיראתך עברתך (תהלים צ, א).

כלומר שאכן אכן בצדק יש ליראה הרבה ממך, שכשם שאתה ראוי במידה מופלגת - כך עברך וכעסך ומידת דינך היא עצומה ומפחידה, וקשה, להיפרע מהחוטאים והפושעים לפניך. (ופירוש המצודות דוד - לא נ"ל, ובפרט ריש דבריו שכתב חז"ל: כאשר יראתך נעלמה מלדעת איך נירא ה', עכ"ל. והרי יש תורה וש"ע וצדיקים המלמדנו דעת ממה ואיך ליראה את ה'). (מתוך הספר "שי למורא")

שְׁמִקְטָן שְׁבִקְטָנִים עַד גְּדוּל שְׁבִגְדוּלִים

רק זאת תדע ותזכר שיש לנו תהלה לאל חי על מי לסמוך בידוע לך בני חביבי. ובפסח הזה תוכל לפרש שיתקף ולשפף פמים לבך נוכח פני ה' בכל פעם, אף גם תוכל לנחם עצמך ולשמח את לבך בגדל פחו הקדוש הגדול והנורא מאד מאד, ולולא זאת נהמתי בעניי על פי הדרכים האלה. כבר אבדתי בעניי חס ושלום, כי לא יאמן פי יספר את אשר עבר עלי, אף כל חיותי ותקותי הוא על פי הדרכים הנ"ל בכל יום שאני מודה על העבר שאיך שהוא איך שהוא על כל פנים זכינו להיות בחלקו וגורלו וכו', ועל ידי זה יש לי פח מעט לצעק ולהתחנן ולפרש שיתחן לפניו יתברך קצת מהרבה, ולפעמים נפתח הלב לפרש שיתחן היטב, ואם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדי עד שאני זוכה על כל פנים להרגיש חסדך הגדולים לנצח עד שאני מרקד מחמת שמחה, פאשר עורני השם יתברך בשפת העבר שרקדתי בעזרת השם יתברך מה שהיה רחוק בעיני בכניסת השבת בתכלית הרחוק, ברור השם אשר עורני עד כה, ודע והאמן שמקטן שבקטנים עד גדול שבגדולים כלם צריכין לסבל מרירות גדול בכל יום בזה העולם כל אחד לפי ערכו, אף אלמלא מלחא לא הוי עלמא יכול למסבל מרירותא. ומה גדלו חסדי ה' שאין אנו מתנגדים על הצדיק האמת שהוא בחינת ברית מלח עולם, שהוא ממתיק המרירות של כל העולם, והם משלמים לו רעה תחת טובה וחולקים עליו, יסלח להם ה', וברור השם שאנו נצלנו מזה. (עלים לתרופה מכתב קבו)

ברית מלח עולם

על-ידי שמירת הברית שהוא בחינת מלח בחינת ברית מלח עולם, וכן על-ידי הצדיק שנקרא ברית מלח על-ידי זה מפליטין הדמים רעים שמשם נמשכין כל הפסופין ותאוות רעות וזוכין לכסופין והשתוקקות דקדשה להשם יתברך ולעבודתו שהם בחינת צמאון הנפש דקדשה בחינת צמאון לה נפשי וכו' וכתוב צמאון נפשי לאלקים וכו' פי המלח מביא צמאון הינו בחינת צמאון הנפש דקדשה הנ"ל ועל-ידי זה ממשיכין בחינת מים מימי החסד כי זוכה על-ידי זה לשפף לבו פמים לפני ה' עד שיהפך לבו לב האבן ללב בשר ולבחינת מים שזה בחינת ההופכי הצור אגם מים.

(אוצר היראה רצון וכסופין אות יח)

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצירנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לברכה
052 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל יצרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרשת השבוע...

לרכישת הספר - 054-84 96548

לחזרה בתשובה של חן בן עליוה * רפ"ש לעמוס בן ג'וליה